BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

20. évfolyam 3. szám 2016. szeptember 19. - Ősz

Jézus mondja:

„Legyetek irgalmasok, amint mennyei Atyátok is irgalmas”

Lk 6,36

Az irgalmasság éve van. Ferenc pápa a 2016-os évre hirdette meg ezt mint központi gondolatot, hogy tetteink és gondolataink mozgatója legyen, s azt gondolom, ehhez protestánsként, evangélikusként is bátran csatlakozhatunk. Részt vállalhatunk benne, annak ellenére vagy annak tudatában, hogy meggyőződésünk szerint egykor majd nem cselekedeteink, tetteink alapján, hanem a szívünkben lévő hit alapján hív magához a Mennyei Atya. Segíteni, irgalmat gyakorolni, védeni: hívő emberként viszont nem kérdés, hogy feladatunk. Ez az ige is erre emlékeztet, erre int mindnyájunkat, a mostani zűrzavaros világban különösen.

Teréz anya életét, munkáját, irgalmas szerető odafordulását szenvedő embertársai felé mindannyian ismerjük, csodáljuk. Sokan azonban itt megrekedünk, és azt mondjuk, életformánk nem teszi lehetővé, hogy bármiben is kövessük őt. A Teréz anya szentté avatása utáni napon összegyűltünk a Boldog Teréz anya téren egy kedves ünnepségre. Pokorni Zoltán polgármester úr köszöntőjében elmondta, hogy ez az esemény megállásra késztet minket, de nem azért, hogy ő vagy bárki megmondja, most kinek mit kell tennie. Kinek miben, hogyan kell a követés és irgalmasság útjára lépni. Mindenkinek szól az üzenet, az apró figyelmezető jel, de hogy ez kinek-kinek az életében mit jelent, hogyan fordítja le magának, mit kezd vele, mire indítja, az már egyéni kérdés. Az legbelül dől el...

Jézus a Hegyi beszédben szívünkre helyezi ezt a nem könnyű, de végtelenül fontos ügyet. Ő sem mondja meg, te és te így cselekedjél, te pedig amúgy, de a szeretetről, sőt az ellenség szeretetéről hangsúlyosan szól. Tudja, hogy ez legbelül dől el, ki

hogyan tud irgalmasságot gyakorolni embertársa felé. Aki megtapasztalta, átélte személyesen az Isten irgalmát, szeretetét, annak számára bizonyosan nem kérdés, hogy ez feladat, sőt belülről fakadó igény, amely visszahat és megörvendeztet.

Azt kívánom minden kedves testvéremnek az előttünk álló tanévre, hogy ne csupán az irgalmasság évében, de életünk minden napján tudjunk legbelül jól dönteni és Isten gyermekeiként világosságként élni, betöltve küldetésünket a világban.

Ámen.

Keczkó Szilvia

Búcsú Gadó Páltól

Május 12-én 83 éves korában hívta haza Urunk *dr. Gadó Pál* tiszteletbeli presbiter testvérünket, akit Pali bácsinak vagy kortársként Palinak hívtunk. Gadó Pál feleségével és gyermekeivel együtt 1962-től 30 éven keresztül lakott a XII. kerületben, és ekkor gyülekezetünk presbitere és nemlelkészi munkatársa volt. 1992-ben feleségével együtt Piliscsabára költözött, ahol az önálló evangélikus gyülekezet alapításában jelentékeny részt vállalt.

Gyülekezetünk nehéz éveiben Pali bácsi igen értékes szolgálatokat végzett az ifjúság körében. Amikor a lelkészeknek tilos volt konferenciákat és táborokat szervezniük és vezetniük, ő ezt pótolta. Évről évre ifjúsági táborokban lelki-testi kikapcsolódást biztosított gyülekezetünk fiataljainak, ahol áhítatokat és előadásokat tartott, játékokat és kirándulásokat vezetett. Az azóta felnőtt ifjúság ma is szeretettel emlékezik ezekre az alkalmakra. Vasárnaponként Tartsay Vilmos utcai templomunk irodahelyiségében éveken keresztül gyermekbibliakört vezetett, és presbiterként egyéb szolgálatokban is tevékenyen részt vett.

Életútját a temetési szolgálatát végző *Kézdy Péter* piliscsabai lelkész igehirdetésének részleteiből idézzük fel:

„Gadó Pál Isten barátja volt. Ahogyan a televízió *Mai hívallások* című műsorában a vele készült interjúban elmondta: *Az Úristen mindvégig fogta a kezem és vezetett. Csak figyelni kell, hogy Isten hol nyit kaput a tervek megvalósításához. Mindvégig igyekeztem imádságban, igeolvasásban és keresztyén barátok tanácsaira hallgatva megkeresni, hogy mi is az a cél, amely felé Isten vezet. Az Isten vezetett, és nyitott utakat.*

Életútja két teljes ívet írt le. Kutató fizikus lett, kandidátusi fokozatot szerzett az Akadémián. Négy nyelven beszélt. A második ív elején orvosának hívása állt, aki javasolta, hogy a mozgássérültek alakuló budapesti szervezetében hasznát vennék nyelvtudásának és a mozgássérült embe-

rek önálló életéért, jogaiért, méltóságáért érzett elkötelezettségének. Ő maga 12 évesen balesetben veszítette el egyik lábát. Küzdött, hogy teljes életet éljen, és ezt a körülötte élők is elfogadják. Így választotta ki Isten őt arra a feladatra, hogy a mozgássérült emberek önálló életéért és teljes elfogadásáért éljen. Isten megadta hozzá az erőt, képességet, és megáldotta terveit.

Pali bácsiék pedig igent mondtak Isten hívására. Eladták Pagony utcai lakásukat, annak árából kezdték el megvalósítani a piliscsabai *Silót*, amelyet Pali bácsi 12 évig vezetett fizetés nélkül, leginkább feleségére, Éva nénire támaszkodva. A Magyarországon addig példa nélküli *Önálló Élet Otthon* megvalósítását eleinte legtöbben el sem tudták képzelni, elképedve nézték.

A két pályaív mellett Gadó Pál mindenekelőtt a közösségeknek élt. Családjának – feleségének és négy gyermeküknek – és tágabb közösségeinek. Presbiter volt a Deák téri gyülekezetben, Budára kerülve a budahegyvidéki gyülekezetben, végül a piliscsabai gyülekezetben. Bibliaórát vezetett, kirándulásokat szervezett. A piliscsabai bibliaóra asztaluk körül szerveződött. Eleinte Éva nénivel felváltva tartották, akivel 23 éven át a Siló közösségében szolgált. Számon tartották minden lakó és minden dolgozó sorsát. Mindig örültek ezeknek a kapcsolatoknak. Utolsó hónapjaiban már nem mozdult ki otthonról sehova, kivéve a vasárnapi istentiszteletet. Arra mindig el akart menni.

Pali bácsinak élő, bensőséges kapcsolata volt Istennel. Vele találkozott embereken keresztül, vele találkozott, és merített erőt istenkapcsolatából imádságban, igeolvasásban."

A piliscsabai gyülekezettel, családjával, a Siló lakóközösségével és dolgozóival, hazai és külföldi barátaival és egész evangélikus egyházunkkal együtt Budahegyvidéken mi is igen nagy szeretettel és Isten iránti hálával gondolunk Gadó Pálra.

Kézdy Pál

Luther nyomában

Reformációi zarándokutunk fotóit nézegetem, újra felidézem nyár eleji utunk élményeit. Több mint kétezer kilométert tettünk meg együtt negyvennégyen 2016. június 20. és 24. között.

A Dél-Pesti Evangélikus Egyházmegye által szervezett programon a vecsési, budaörsi, szegedi, miskolci, paksi, budavári és budahegyvidéki evangélikus gyülekezetből érkeztek résztvevők. A mi tizenhat fős csoportunk volt ezek közül a legnagyobb.

„Idegenvezetőnk" Sándor Frigyes miskolci evangélikus lelkészkollégám volt, aki immár kilencedik alkalommal vezetett egyházi csoportot ezekre a helyszínekre. Utunk állomásai a következők voltak: Melk, Salzburg, Altötting, Augsburg, Wartburg, Eisenach, Lipcse, Eisleben és Wittenberg.

Két első ausztriai állomásunk nem tartozott szoros értelemben a reformációi tematikánkhoz, mégis nagy élményt jelen-

A wittenbergi vártemplom kapuja a 95 tétellel bronzba vésve

Luther sírja a wittenbergi vártemplomban

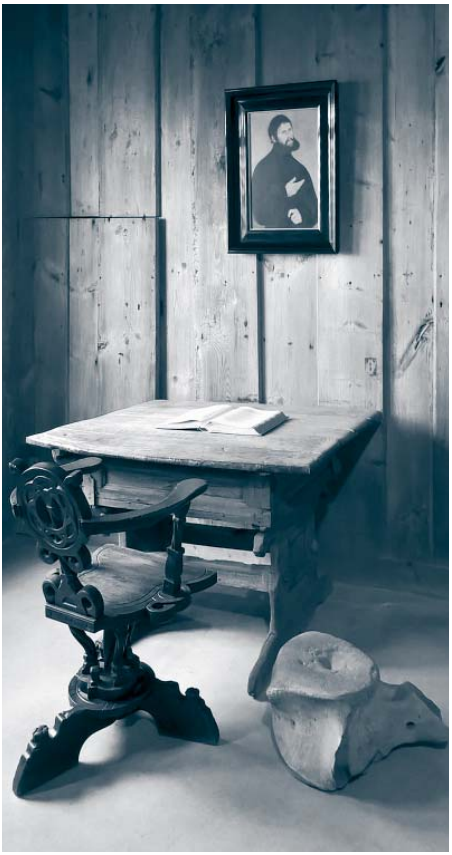

Luther íróasztala a wartburgi várban

tett mindannyiunk számára. Lehetetlenség felsorolni ennek a hosszú útnak, öt napnak minden részletét. Gyönyörű helyeken jártunk, magunk is megéreztük e történelmi városok különleges atmoszféráját, számos alkalommal énekeltük el evangélikus himnuszunkat, az „Erős vár a mi Istenünk” kezdetű énekünket.

Utunkat és ezeket a megtapasztalásokat a reggel és este elhangzó áhítatok tették teljessé. A nagy reformátor bibliai felismeréseit, evangélikus hitünk legfontosabb sarokpontjait járták körbe ezek az igehirdetések, melyeken keresztül nemcsak ismeretekben, de hitben is épülhettünk, s utunk végére „utazó gyülekezetté” formálódhattunk.

Két esemény tette igazán emlékezetessé ezeket a napokat. A csoport egyik tagja Eislebenben a Szt. Péter-Pál templomban, ahol csecsemő korában Luthert is megkeresztelték, odalépett vezetőnkhöz, hogy szeretne megkeresztelkedni. Lehetséges-e itt és most? Az úton hallott igék és gondolatok nyomán jutott erre a döntésre. A templomlátogatásból keresztelői alkalom kerekedett, és mi is tanúi lehettünk ennek a szép ünnepnek!

Az utolsó estén úrvacsorai alkalomra gyűltünk össze, elég későn, már tíz óra is elmúlt. Mégis csodálatos volt átélni a Krisztussal és egymással való közösséget, s együtt hálát adni a mögöttünk lévő tartalmas napokért. A hirdetett ige, a megélt szentségek: a keresztség és az úrvacsora tették reformátori értelemben is evangéliumivá, áldottá utunkat.

Keczkó Pál

Akarattyai hétvége

„A fiatalabbak kedvéért elmondom, hogy miért emlegetjük akarattyai hétvégeként ezt a hétvégét, itt Révfülöpön. Egyszer régen, Miklós bácsiéknál ...” – kezdte Dobó Laci a bemutatkozó körének második részét.

Igen, régen, nagyon régen kezdődött. Több mint harminc évvel ezelőtt, a konfirmációmat követő nyáron voltam először Akaratytyán. Miklós bácsi fontosnak érezte, hogy az ifjúsági órákon kívül is találkozzunk. A bicikli- és gyalogtúrák szervezése mellett minden évben szervezett egy balatoni hétvégét is saját akarattyai kertjükben. Többnyire sátorban aludtunk, egy-egy szebb éjszakán a romantikusabb alkatok csak úgy hálózsákban a tábortűz vagy máskor egy gyertya körül.

A sok fürdés, a kötelező focimeccsek, az éjszakai éneklések és beszélgetések mellett pedig lassan olyan dolgok lettek a lelkünkbe csepegtetve, amik alapjaiban határozták meg az életünket.

Idővel az *AKARATTYAI HÉTVÉGE* branddé vált. Mindenki tudta, mit jelent. Ezzel párhuzamosan azonban egyre többen lettük, és lassan kinőttük a helyet. Először csak a focipályán (Miklós bácsiék kertjében) nem fértünk el, később már a sátraknak sem volt elég hely. És nem utolsó sorban már a háziaknak sem volt könnyű kezelni a kezdeti 30 főről majd 100 fősre duzzadt csoportot. Új helyszín után kellett nézni. Az évekig Akarattyán találkozók számára azonban helyszíntől függetlenül ez a hétvége az *AKARATTYAI HÉTVÉGE* maradt.

Eltelt harminc év. Hosszabb ideig csak ritkán tudtam Hegyvidéken lenni, sok mindent csak egészen a peremről hallgattam, láttam. Sok kacskaringós ösvényt bejárva, néhány zsákutcát is kipróbálva, pár éve újra közelebb kerültem a közösséghez. Az első ilyen alkalommal varázslatos bizsergés volt látni a változást és mégis állandóságot. Az akkori lelki vezető csendesen, örömmel szemléli a közösséget. Kihajtott a mag, amit elvetett. Az új lelki vezetők pedig, Szilvi és Pali, ugyanolyan hatalmas energiával és szeretettel vezetik a közösséget.

Közben felnőtt egy generáció, az akkori „meg nem értett tinédzserek” (Szabolcs után szabadon) pocakos apukák, megfontolt anyukák lettek, és már a mi gyerekeink azok a tinédzserek. Az anno csak Miklós bácsi és Margit néni személyében jelen lévő felnőtt generáció pedig mostanra éppen általunk megerősödött, teljes családok dinamikáját lehet közelről szemlélni.

Jó látni, hogy az, akivel annak idején egymást akartuk a víz alá nyomni a tinédzserkori kakasviadalaink során, most az én fiammal játszik a vízben. A fiam (és a többi gyerekem) pedig csak játszik, ugrál a vízbe, énekel az énekes alkalmakon. „Csak”. És közben ő is szép lassan magába szívja azt, ami majd meghatározza az életének menetét.

A révfülöpi hétvége esti beszélgetései, egy szeretett nagymama virágoskertje köré épített, talán személyesen nekem is szóló áhítata és a sok más esemény közül egy alkalmat szeretnék kiemelni. Frenkl Sylvia egy, az őszinteségről szóló rövid önismereti csoportot vezetett végig. Nehéz dolog ez. A téma is nehéz, és ezek az önismereti dolgok, pszichológiai kérdések is sokszor talán félelmetesnek tűnnek. Valamikor sikerül átlépni ezeken a félelmeken, máskor nem. Most Révfülöpön, a kiscsoportos foglalkozás alatt szerencsés volt a csillagok állása – nagyon gyorsan elkezdett működni a csoportunk –, és az őszinteségről őszintén tudtunk beszélni. Sokat kaptam a csoportomtól, köszönöm nektek a lehetőséget.

Sok minden változott 30 év alatt. Mégis van valami állandóság ebben a működő közösségben, ami miatt olyan érzésem volt Révfülöpön, mint amikor valaki egy hosszú útról tér haza.

Reichart Géza

Ifjúsági tábor és Szélrózsa találkozó

Július 24. és 31. között gyülekezetünk fiataljai ifjúsági táborban és a Szélrózsa Ifjúsági Találkozón vehettek részt. A Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezetből összesen 15-en voltunk együtt a programokon.

Az „előtábor” július 24. és 27. között Sámsonházán volt, egy gyönyörűen felújított parasztházban. Az ott töltött három nap alatt sokat énekeltünk, játszottunk, kirándultunk, igyekeztünk minél több időt tölteni

a természetben. Az egyik túra alkalmával ellátogattunk Mátraverebélyre a Szentkúthoz, ahol egy szerzetes bemutatta a templomot, mesélt a helyi érdekességekről, majd feltehettük neki a kérdéseinket is.

Július 27-én kezdetét vette a Szélrózsa fesztivál, ami Mátrafüreden került megrendezésre. A legtöbben sátraztak, de voltak, akik a közeli faházakban vagy hotelben töltötték az éjszakákat. A program minden reggel áhítattal kezdődött, amit minden nap más gyülekezet tartott.

Egész nap rengeteg program közül lehetett válogatni, például sátrakban való beszélgetések, kézműves foglalkozás, előadások, filmklubok, vagy késő estig tartó koncertek. Az egész Szélrózsán több mint 1500 fiatal vett részt. Július 31-én, az utolsó napon Tamás misével ért véget a találkozó.

Mindenki élményekkel gazdagon térhetett haza a 11. Szélrózsa Országos Ifjúsági Találkozóról.

Szathmári Éva

Gyermektábor újra Nagyvelegen

Negyedik éve már, hogy a kihívást, feladatot, de a learatnivaló babérokat, a móka-kacagást is megörököltem, és megszerveztem a gyülekezeti gyermektábort. Idén visszatértünk Nagyvelegre, a gyönyörűen felújított kastélyba, és annak hűs falai közt töltöttünk néhány csodás napot. Pál apostol életével ismerkedtünk, fergeteges vetélkedőket játszottunk, tiszta szívből énekeltünk, és esténként amatőr színtársulatok előadásait néztük nagy izgalommal egymáséit.

Köszönöm a sok segítőnknek, hogy idén is jól sikerült a táborunk, nem éheztünk, és nagyszerűen megértettük egymást.

Remélem, a harminchét résztvevő közül sok gyermek mesélte az első tanítási napok valamelyikén, hogy ez volt a nyár egyik legjobb élménye!

Keczkó Szilvia

Két keréken a Felvidéktől Alsógödig

Miután megérkeztünk Győrbe, utunk kiindulópontjára, Hikisch Gábor vezetésével megkezdődött a biciklitúra. Egy kis városnézés és fagyizás után a Felvidékre, egy ici-pici falu, Alistál felé vettük az irányt. Az első hosszabb pihenőt már Szlovákiában tartottuk. Sokan megjegyezték, hogy bár átléptük a határt, az emberek itt is magyarul beszélnek. Halmágyi Csaba, aki a határtól átvette a vezetést, nagyon céltudatos volt, úgyhogy szinte suhantunk szállásunk felé. Dunaszerdahelyen sokakon jelentkeztek a fáradtság jelei, de szerencsére már nem sok választott el célunktól. Vacsora után fáradtan zuhantunk be szállásunkra.

Másnap szinte fájdalmas volt visszaülni a biciklire, de miután elindultunk, egyre jobban belerázódtunk. Mikor visszatértünk a mostani Magyarország területére, s elhagytuk a hidat, megtekintettük a komáromi várerődöt. Itt tartott ki az 1848-as forradalom után Klapka György. A várat nagyon jól álcázták, így azt lehetett hinni, hogy csak egy egyszerű domb. Az aznapi vacsorára sajnos sokat kellett várnunk, ezért este sötétben kellett a szállásunkra tekerni.

Tatáig kellemes út vezetett másnap, ott körbejártuk a várat és körbetekertük a tavat is. Tata után a csoport szétszakadozott, mert egy hatalmas emelkedő magaslott előttünk. De miután mindenki hősiesen feltekert, egy több kilométeres lejtő volt a jutalmunk. A nap végén történt egy kis baleset, de a Jóisten mindannyiunkat megóvott.

Az ország nagy részén éjjel nagy záporok voltak, hajnalban mi is hallottuk a dörgést, de pont mire elindultunk, elkerült minket az égi áldás. Az aznapi nap úgymond pihenőnap volt, mert játszi könnyedséggel róttuk a kilométereket, és a tervezettnél jóval korábban értünk Esztergomba. Mikor a kempingben meglepetésünkre meglátottunk egy úszómedencét, a biciklitúra rögtön vízi csatává alakult át.

A következő napon annyi volt a könnyítés, hogy csomagok nélkül mentünk, de az emelkedők ott se kerültek el minket.

A pilisszentléleki pálos kolostorromnál ebédeltünk, ahol különleges társaságunk is akadt. Egy pásztor járt arra kecskéivel és

egy szem báránykájával. Ő odajött hozzánk a hegyoldalt álló kereszt elé, mikor csoportfényképet készítettünk. A túra fiatalabb tagjai nehezen váltak meg új ismerőseiktől. Lejtőt itt is kaptunk ajándékba, és egy kiadós fagyizás után tekertünk be szállásunkra.

Reggeli után a következő napon, ahogy áttekertünk a párkányi hídon, visszanéztünk és megcsodáltuk Esztergom szépségeit. Hasonló szép látvány tárult elénk a nap vége felé, amikor a Duna-parton haladva megpillantottuk a visegrádi várat.

Az utolsó nap meglepetésként Keczkó Pál lelkészünk édesanyja Vácott fánkkal és házi málnaszörppel kedveskedett nekünk. Innen végig a Duna-parton karikáztuk, és mikor beértünk Budapestre, olyan „fogadóbizottság" várt minket, akik nemrég még velünk tekertek: Mihályi Norbiék, akik kicsivel hamarabb jöttek haza.

Nagyon köszönjük Hikisch Gábornak és Halmágyi Csabának, hogy tizedik alkalommal is ilyen élménydús biciklitúrát szerveztek, bár én még csak harmadik alkalommal vettem részt.

Binder Álmos

Énekkari hétvége augusztus 26-28.

Augusztus utolsó hétvégéjét az énekkar, a tavalyi évhez hasonlóan, Hikisch Zoltán vezetésével újra együtt töltötte.

Őrbottyánban, az „Úr rétjén", festői környezetben zengedeztünk, készülve az előttünk álló év szolgálataira. Az Ellel Ministries felekezetközi missziós központ adott otthont csapatunknak. Az időjárás kegyes volt hozzánk, így az éneklés mellett a ragyogó napsütésben csónakázhattunk a tavon, fürdőzhettünk, napozhattunk, sétálhattunk.

Hangszálaink (napi háromszori) megmozgatása után testünk és izmaink átmozgatására is sort kerítettünk. Esti és reggeli áhítatok során lelki elmélyülésre is lehetőségünk adódott. A nap befejezéseként pedig éjszakába nyúló beszélgetéssel erősítettük a közösség összetartozását. A beszélgetés során a távlati tervekről (mint pl. CD készítés) is szó esett. Vasárnap egy bemerítkezési „ceremónián" is részt vettünk meghívott vendégekként a tó partján, majd ebéd után boldogan és feltöltődve indultunk hazafelé. Hálát adunk a Teremtőnek ezért a szép és tartalmas hétvégéért!

Az Énekkar

Kirándulás Felső-Magyarországon

Szokásos nyár végi kirándulásunkra augusztus 23-án reggel pontban 7 órakor indultunk a Kékgolyó utcából. Vidám hangulatban, várakozással és izgalommal foglaltuk el helyeinket, hogy a Rákócziak, Andrássyak, Károlyiak nyomában járva kicsit a múltba – egyházunk és elődeink sokszor küzdelmes életébe – betekintsünk.

Első állomásunk az edelényi L'Huillier–Coburg kastély volt. A tökéletesen felújított impozáns épület, korhű előkertjével, szép kovácsoltvas kapujával mindenkit elbűvölt.

Következő állomásunk az aggteleki Baradla-barlang, melyet túravezetővel tekintettünk meg, s bár a társaság többsége nyilván nem először látta, ismét megrendültünk méretei láttán és a keletkezése óta eltelt beláthatatlanul hosszú idő hallatán.

Délután meglátogattunk Szinpetriben a vízimalmot, mely a „Nagy könyv" (4,18x3,77 méter, 1420 kg és 346 oldal) készítéséhez szolgáltatta az eredeti technológiával készült papírt. Érdekes előadást hallottunk a korabeli (16-17. századi) nyomdatechnikáról.

A tornaszentandrási Szt. András ikerszentélyes plébániatemplom megtekintése után tovább mentünk Szalonna felé, ahol a református templom XI. századi épületét töredékes állapotban ugyan, de még ma is szép freskóit csodálhattuk meg. Miskolc felé vettük az irányt, ahol finom vacsorát ettünk, majd elfoglaltuk szállásunkat.

Második napunkon Szerencsre indultunk, a Rákóczi várban részletes tájékoztatást kaptunk a vár építéséről. Jól megépített makett szolgálta a jobb megértést. A Rákóczi Zsigmond által építtetett vár utódainak is kedvenc tartózkodási helyül szolgált. A szerencsi református templomban felkerestük az építtető sírhelyét, ahol a lelkész mesélt a templom történetéről, valamint Rákóczi Zsigmond életéről, egyháza iránti hűségéről, a Biblia fordítása iránti elkötelezettségéről.

Folytatva utunkat, Monokon Kossuth Lajos szülőházát kerestük fel, ahol nagyon érdekes előadást hallottunk róla, hányatott életéről, családjáról és a 1848-49-es forradalom-és szabadságharcban vállalt szerepéről. A monoki Andrássy kastély megtekintése után folytattuk utunkat Tállyára. Itt egy helyi borász borait kóstolgatva, kicsit megpihenve töltöttünk el egy kis időt, majd Boldogkőváraljára indultunk. Meredek domb tetején meredeznek romos falai, gyönyörű kilátás nyílik fentről a környező vidékre.

Utunk innen Vizsolyba vezetett, ahol a református templom megtekintése után átmentünk a nyomdamúzeumba, ahol remek előadást hallottunk a vizsolyi biblia születésének viszontagságos körülményeiről.

A fejünkbe töltött ismeretektől és a megtett hosszú úttól fáradtan, de elégedetten érkeztünk meg sárospataki szállásunkra, ahol finom vacsorával és kényelmes szállással vártak bennünket.

Csütörtöktől kezdődően csillagtúra szerűen kerestük fel a tervezett úti céljainkat. Homonnán megcsodáltuk az Andrássy kastélyban kiállított trófeákat. Andrássy Gyula mauzóleumában tisztelettel adóztunk hazánk harmadik miniszterelnöke emlékének. Széphalmon Kazinczy Ferenc emlékhelyét látogattunk meg.

Péntek délelőtt a sárospataki nevezetességek kerültek sorra. Ellátogattunk a híres Kollégiumba, megnéztük a több mint ötszázezer példányból álló nagykönyvtárat, és

érdekes, tartalmas tárlatvezetést hallottunk, gyönyörű könyveket és ősmaradványokat láthattunk.

A Lórántffy-Rákóczi vár és kastély következett. Hallhattunk építői és lakói történetéről, megcsodálhattunk néhány eredeti bútort, eredeti csempével borított falakat.

A délutáni program a füzérradványi Károlyi kastélynál folytatódott. Az épület legnagyobb részét felújították, a balszárny azonban még romos. Hatalmas, csodálatos park övezi tavakkal, de idő hiányában hosszabb sétára nem került sor.

Utazásunk utolsó napja a tokaji Katlan Szabadtéri Színpad megtekintésével kezdődött: itt Bodonyi Csaba építész kalauzolt bennünket, és az ő vezetésével nézhettük meg a szép városközpontot, a felújított zsinagógát és a bormúzeumot.

Utunk Szabolcsra vezetett tovább, ahol egy kis román kori református templomot néztünk meg, mely az írások szerint a Kárpát medence legrégibb Árpád-kori temploma. A hagyomány szerint Szent László királyunk itt gyűjtötte hadait a hunok elleni hadjáratra 1092-ben.

Ebben a kis faluban kerestük fel a Mudrányi kúriát, mely az építtető jóvoltából sok éven keresztül református lelkész családoknak adott otthont.

A Tisza-parton elköltött hal-ebéd után Tiszadob felé vettünk az irányt. A gyönyörűen felújított Andrássy kastélyban csodálatos eredeti bútorokkal, festményekkel, könyvtár kabinettel ismerkedhettünk.

A valamikori télikertet Rippl-Rónai József tervezte és Róth Miksa által kivitelezett üvegfal díszíti. A kastély parkja gyönyörű és az idegenvezető tájékoztatása szerint a parkban teniszpálya, úszómedence és lovaglásra alkalmas terület is volt. A mai ember számára elképzelhetetlen fényűzésben éltek egykori tulajdonosai.

Kirándulásunk utolsó helyszíne a Muhi csata emlékhely volt. Jelenleg elhanyagolt, reméljük rövidesen rendbe hozzák!

Sok emlékkel és ismerettel gazdagon érkeztünk haza Budapestre. Köszönet a szervezőnek és közreműködőknek a sok munkáért és Istenünknek a szerencsés hazatérésért.

Erdősné Korompai Klára

Kányádi Sándor

Naplótöredék

A fény, a fény
szuronyok hegyén villan.
Nem ilyen fényre vágytam én,
amilyen itt van.

A szél, a szél
katonaszaggal libben.
Ne fújd, ne fújd el őszi szél,
amit még hittem.

A vér, a vér
agyamban vadul lüktet.
Ó isten, isten, hogyha vagy,
segítsd meg véreinket.

Kolozsvár, 1956. október 25. éjszaka

Gérecz Attila

Kenyéren és vizen

A mocskos padlón fekszem,
hátam vetem a falnak.
– A fájdalom... lehet-e versem
hatalmad?

Próbálgatom Anyám mosolyát.
Lelkére még dalaim szórnám...
Könnyeket, mik már nem fagynak át
a formán.

Másom sincs, Uram. Beérem
azzal, hogy arcodat viszem;
csak így bírtam még el: kenyéren
és vizen.

Márianosztra, Szigorított 1955. december

Fotó: Fortepan / Magyar Pál

Visszapillantó

Az *Égigérő* idei 2. számának megjelenésétől augusztus végéig történt gyülekezeti eseményekről adunk lapunk olvasóinak rövid összefoglalást.

Május 28-án Özvegyné Kertész Piroska presbiter szervezésében és vezetésével 43-an kirándultunk autóbusszal a Gemenci erdőbe és Szekszárdra. Megnéztük a szekszárdi belvárost, az evangélikus templomot, ahol Németh Istvánnak, a gyülekezet korábbi lelkészének leánya köszöntötte csoportunkat, és tájékoztatást adott a gyülekezet történetéről és életéről. Közös ebédünket egy szekszárdi étteremben fogyasztottuk el.

Június 11-én évadzáró kerti összejövetelen Keczkó Pál köszöntötte gyülekezetünk tagjait és vendégeit, és rövid áhítatot tartott, amit vidám beszélgetés és falatozás követett.

Július 1. és 3. között a felnőtt ifjúság és gyülekezetünk fiatal családjainak hétvégi („akarattyai") konferenciája volt Révfülöpön, 58 résztvevővel. Dr. Frenkl Sylvia pszichológus és dr. Hafenscher Károly lelkész „Őszinteség embertársainkkal", ill. „Őszinteség Istennel" címmel előadást, lelkészeink pedig áhítatokat tartottak. A gyermekek szombaton a balatonedericsi Afrika múzeumot tekintették meg, vasárnap sportprogramokon és játékos vetélkedőn vettek részt.

Július második hétvégéjén Tiina Partanen lelkésznő vezetésével tuusulai finn testvérgyülekezetünk konfirmandusai voltak gyülekezetünk vendégei. A július 10-i istentisztelet igehirdetését egy finn vendéglelkész tartotta, Bence Áron lelkész tolmácsolásával. A finn fiatalok gyülekezetünk tagjaival együtt vették magukhoz - életükben először - az Úr szent vacsoráját.

Július 10. és 15. között Nagyvelegen (Fejér megye) volt idei gyermektáborunk, melyen 37 gyermek és 8 felnőtt kísérő vett részt. Kirándulás, vetélkedők és közös éneklés mellett Pál apostol életével ismerkedtek a gyermekek.

Július 25. és 31. között – a Sámsonházán tartott ifjúsági táborunkhoz kapcsolódva – Mátrafüred-Sástón **Országos Szélrózsa Találkozón vett részt 15 fiatal testvérünk**, lelkészeink vezetésével.

Augusztus 14. és 20. között Hikisch Gábor és Halmágyi Csaba szervezésében és vezetésével kerékpártúrán vett részt 27 testvérünk, akik közül 11 éves volt a legfiatalabb. A 385 km-es túra Győrből indulva a Felvidéken, Komáromon és Esztergomon keresztül vezetett a Duna mentén Kismarosra, majd haza Budapestre.

Augusztus 23. és 27. között Osztoics Andrásné, Zsóka és Özvegy Istvánné, Piroska vezetésével Borsod-zempléni autóbuszos társasutazáson vett részt gyülekezetünk 23 tagja. Az ötnapos úton 20 helyszín kínálta páratlan látnivalóit, természeti szépségeit. Egy útitársunk részletes, gazdag beszámolóját olvashatják az újságban.

Augusztus 26-a és 28-a között Hikisch Zoltán karnagy vezetésével énekkarunk 16 tagjának őrbottyáni táborozása zárta az idei gazdag nyár eseményeit.

Összeállította: Kézdy Pál

Gyülekezeti programok októbertől decemberig

OKTÓBER

2. vasárnap 10:00
6. Hegyvidéki Evangélikus Nap

16. vasárnap 11:15
Zenés istentisztelet

16. vasárnap 18:00
Zenés áhítat

21. péntek - 23. vasárnap
Családos és ifjúsági kirándulás

24. hétfő 18:30
Keresztyén Értelmiségi Fórum

31. hétfő 18:00
Reformáció ünnepe - Böszörményi út

NOVEMBER

6. vasárnap 11:15
Családi istentisztelet

12. szombat 9:00
Kerti és takarítási munkanap

13. vasárnap 16:00
Hit- és erkölcstanos családi találkozó

20. vasárnap 11:15
Zenés istentisztelet

28. hétfő 18:30
Keresztyén Értelmiségi Fórum

29. kedd 18:00
Adventi zenés áhítat

DECEMBER

4. vasárnap 11:15
Családi istentisztelet

6. kedd 18:00
Adventi zenés áhítat

17. szombat 17:00
Karácsonyi szeretetvendégség

24. szombat 17:00
Karácsony este - istentisztelet

25. vasárnap 10:00
Karácsony ünnepe - istentisztelet

26. hétfő 10:00
Karácsony 2. ünnepe - istentisztelet

30. péntek 19:00
Ifjúsági előszilveszter

31. szombat 18:00
Óév este - istentisztelet

Állandó gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK
Vasárnap 10.00 órakor úrvacsorával
Családi istentisztelet:
hónap első vasárnapján 11.15-kor
Zenés istentisztelet:
hónap 3. vasárnapján 11.15-kor

GYERMEK BIBLIAKÖR
A vasárnapi 10:00 órai istentisztelettel párhuzamosan, azokon a heteken, amikor nincs családi vagy zenés istentisztelet

BIBLIAÓRÁK
Kedden 18.00 órakor (gyülekezeti)
Csütörtökön 10.00 órakor (gyülekezeti)

ÉNEKKARI PRÓBÁK
Pénteken 19.00 órától – gyülekezeti kórus (alagsori próbateremben)

HITTANÓRÁK
Gyülekezeti központ
Hétfőn 16.30 órakor
óvodások és kisiskolások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája
a hónap második és negyedik csütörtökén 19.30 órakor gyülekezeti központban

Házaspáros kör
minden hónap 3. csütörtökén 19.30 órakor

Konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak
pénteken 17.30 órakor

Konfirmációi előkészítés
csütörtökön 17.00 órakor

BABA-MAMA KÖR
Minden hónap második és negyedik szerdáján 9.30 órakor az alagsori kisteremben

A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági órákra, énekpróbákra bejárat az alsó udvari kapun.

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja, megjelenik évente 4 alkalommal.
Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460
E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Borókay Ferenc, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál
hegyvidek.lutheran.hu
Tipo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.